

i Grunden allerede fremkaldt en Ibsfare, som sædvanlig er saa stærk, at Bekommende ikke selv er istand til at overmande den. Hvorvidt det nu er muligt, saaledes som det her er sagt og forresten ogsaa er sagt i det andet Thing, at man har selvslukkende Petroleumslamper, saaledes at denne Fare ved, at de tabes, ikke er tilstede, og hvorvidt disse selvslukkende Petroleumslamper ere tilstrækkelig paalidelige og ogsaa saa billige og tilgængelige, at man kan antage, at en stor Del af Befolkningen kan anskaffe dem, veed jeg ikke. Skulde det virkelig være Tilfældet, vilde det jo vistnok, som det erede Medlem, der sidst havde Ordet (Buss), yttrede, være nok at formulere Forbudet saaledes, at Petroleumslamper ikke maatte bruges, medmindre de vare indrettede paa den Maade. Det er mig imidlertid ikke bekendt, og det synes jo ogsaa, som om det i det andet Thing var Noget, der ialtsald fra Flertallets Side betvivledes. Men antager man, at saadanne tilstrækkelig sikke Petroleumslamper ikke findes eller ikke let ville blive almindelig brugte, da forekommer det mig, at de Fordele, der vindes ved at forbyde Brugen af Petroleumslamper, ere temmelig store, sammenlignede med den ringe Ulempe, det dog i det Hele taget maa være at benytte et andet Belysningsmiddel. Den Udgift, der kan være forbunden med at benytte Stearinlys eller deslige i en Glaslygte, er jo dog meget ubetydelig, saaledes at altsaa den Sikkerhed imod en virkelig betydelig Ibsfare, som ligger i et saadant Forbud, forekommer mig at maatte være mere end den ringe Ueilighed og ubetydelige Udgift, der for Befolkningen kunde være forbundet med at gaa over til at bruge andre Belysningsmidler. Ganske vist gaar det jo med det som med enhver anden Ting, at Folk i Begyndelsen have Vanskelighed ved at gjøre Forandringen, at Folk ikke synes om at gjøre den, men paa den anden Side maa det vel med en saa ubetydelig Sag som denne nok gaa som med saa mange andre ubetydelige Sager i Livet, at, naar man først vænner sig til Forandringen, gaar det godt i Fremtiden, og saa finder man, naar man er bleven vant dertil, at det ikke er en Ulempe, det er værd at tale om. Jeg tror ikke, man kan slaa sig til No med den Betragtning, at Folk i det Hele taget ere saa bange for Ibsbrande, at der altid vil blive anvendt tilstrækkelig Forsigtighed i disse Forhold, — saaledes forstod jeg ialtsald en af de erede Taleres Bemærkninger. Det tror jeg ikke, man kan, thi Erfaringen viser, at, om end der ganske vist med Hensyn til mange Ting kan være stor Frygt hos Folk, vise de desuagtet ikke ringe Uforsigtighed i ompurgte Retninger. Det har viist sig ved mange Leiligheder, f. Ex. ved Koleræpidemier. Der er ikke Noget tveien for, at Folk jo ere tilstrækkelig bange for Koleræpidemien; men ikke desto mindre viser der sig den største Selvsindighed i Henseende til at komme i Berøring med Ting, som have været hos

de Syge. Det er en Erfaring, der har viist sig allevegne, og derfor tror jeg, man ikke kan stole paa det alene, at der er en tilstrækkelig stor Frygt tilstede hos Folk for Ibsbrand, saaledes at man nok vil tage sig iagt, uden at Lovgivningen behøver at veilede Folk i den Henseende. Naturligvis er der jo en Grændse for al Ting. Der maa jo være et vist Forhold mellem Maalet og Midlerne. Men her handles der, synes det mig, om en saa ubetydelig og ringe Gøne for Befolkningen, at de Betænkkeligheder, som kunne reises mod at paalægge den store Offre, ikke kunne reises med Hensyn til dette Punkt. Hvad angaar § 1, som jo nærmest er den Del af Loven, der blev foranlediget ved Interpellationen ifjor, som en æret Taler hentydede til, skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at denne § 1, saaledes som den nu staar, jo har faaet et noget videre Omfang, end den havde i Regjeringens oprindelige Lovforslag. I Regjeringens oprindelige Lovforslag var det kun fordret, at enhver Bygning, der skulde bruges til Ophold for Mennekker eller Kreaturer, skulde tættes paa den omtalte Maade. Man gif der videre i det andet Thing, idet man uvidede Reglen til at gjælde om alle Bygninger, ogsaa om dem, der ikke benyttes til Ophold for Mennekker eller firføde Dyr. Hvad selve Spørgsmaalet angaar, da skal jeg blot henlede Opmærksomheden paa, at det jo ikke er Noget, der er saa uforsøgt i Verden, at man kan betragte det som et problematisk Spørgsmaal, om overhovedet den galvaniserede Serentraad kan holde og ikke brænder over, og om den hele Foranstaltning overhovedet bidrager noget Væsentligt til at holde paa Taget; i den Grad er det ikke nyt. Det bruges jo dog allerede ikke saa lidt her i Landet frivillig, og dernæst er det jo Noget, der bruges meget i andre Lande; der er endogsaa Lande, hvor det ligefrem er befaleet, ligesom her er foreslaaet. Derfor er det ingenlunde Noget, der kan siges slet ikke at have staaet Erfaringens Prøve, og der behøves ikke at gjøres særskilte Experimenter for at forsøge, hvorledes det gaar dermed, jeg skal blot erindre om, at i det andet Thing var der jo et Par Medlemmer og deriblandt En, som ogsaa hører til de mindre Landeieendomsbesiddere, som særlig fremhævede, at paa deres Egn var det slet ikke ualmindeligt, at man brugte denne Maade at befæste Straataag paa, og der var man tilfreds med den. Jeg kan ikke have nogen Mening om, hvorvidt den Forbring, at Serentraaden skal være galvaniseret, er nødvendig eller ei. Der var en æret Taler, der mente, at det var uforsødent, at det var tilstrækkeligt at indstrænke Forbringingen til, at det skulde være almindelig Serentraad, hvorved det vilde blive billigere. Det tror jeg ikke have nogen Mening om. Forbringingen om, at det skal være galvaniseret Serentraad, hænger naturlig sammen med, at man har antaget, at almindelig Serentraad vilde ved